

Ἡ «Πολυγαμία» δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ κ. Ξενόπουλου, ἀπὸ κεῖνα πού τὸ περισσότερο τὸν ἀντιπροσωπεύουν· μέσα της δὲ διέχουσε τὴν ιδιότυπὴν του λεπτὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ποιητικὴν του διάθεσιν· εἶναι μόνον μιὰ φάρσα καλοχτισμένη, ἀρκετὰ ἔξυπνη, πλημμυρισμένη ἀπὸ ζωνρὸ μπρίο καὶ πού ἔχει καὶ τὸ προσόν ὅτι, παρ' ὅλη τὴν κάποια της χοντροκοπιά, δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς εὐγένειας, ἀποφεύγει κάθε πρόστυχη νότα. Αὐτὸς ὁ τόνος τῆς εὐγένειας πού χαρακτηρίζει σχεδὸν ὅλη τὴν παραγωγὴν τοῦ κ. Ξενόπουλου δὲν ἀποδόθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν ἐρμηνείαν. Ὁ Θίαςος Ἀργυροπούλου ἔπαιξε τὴν «Πολυγαμίαν» ὅπως ὅλα τὰ ἔργα πού παρουσιάζει. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἀναδείχθηκε καὶ πάλι ἓνας ἐμπνευσμένος, δημιουργὸς καλλιτέχνης—ἔχει ὅμως ἀναγκαστικὰ ἐπηρεασθεῖ αἰσθητὰ ἀπὸ τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον τοῦ περιβάλλοντός του—κι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ γύρω του παραμόρφωσαν ἐκνευριστικότερα τὸ μέρος τους.